

Arrest

nr. 95 274 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2012.

1.3. Op 25 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Zakho (Noord-Irak). Begin januari 2008 verliet u Irak een eerste maal. U vreesde te worden gedood nadat u een meisje had ontmoet en de familie van het meisje dit was te weten gekomen. Daar het meisje hierom werd vermoord, vreesde u eveneens te zullen worden gedood door haar familie.

Op 20 maart 2008 vroeg u asiel aan bij de Duitse autoriteiten. In Duitsland zou u kennis hebben gemaakt met het homomilieu. U zou er verschillende homoseksuele contacten hebben gehad. In december 2009 besloot u met behulp van de 'Internationale Organisatie voor Migratie' (IOM) vrijwillig naar Irak terug te keren. Uw vader zou immers een compromis hebben gesloten met de familie van het meisje en haar familie geld hebben overhandigd waardoor u geen gevaar meer liep.

U zou opnieuw zijn ingetrokken bij uw familie en ging aan de slag in het wisselkantoor van uw vader. Uw vader zou u ervan hebben overtuigd een huwelijk aan te gaan met uw nicht. Na anderhalve maand bij u te zijn ingetrokken, zou zij zijn teruggekeerd naar haar ouders. Na bemiddeling van uw ouders zou zij zes maanden later naar u zijn teruggekomen, om na twintig dagen opnieuw naar haar ouders terug te keren. Ditmaal zou zij u gevraagd hebben te scheiden. U wou echter geen echtscheidingsprocedure beginnen omdat u haar dan veel geld zou moeten betalen en zij wou geen echtscheidingsprocedure starten omdat zij haar bruidsschat aan u zou moeten teruggeven. Nadat uw echtgenote u had verlaten, zou u behoefte hebben gehad aan seksueel contact. U zou een jongen hebben leren kennen, R.(...), waarmee u eerst een vriendschappelijke band aanging om hem vervolgens het voorstel te doen om tegen een vergoeding van 100 dollar seksuele betrekkingen met u te hebben. Na de daad zou u hem slechts 50 dollar hebben gegeven met de belofte hem later de rest van het geld te overhandigen. U liet echter na dit te doen, ondanks het dreigement van R.(...) dat hij dit aan zijn vader zou vertellen. Op 30 oktober 2011 zou R.(...) zijn vader hebben verteld dat u hem had verkracht. R.(...)' vader zou dit dan weer aan uw vader hebben verteld. Uw vader zou een confrontatie met R.(...) hebben gepland de dag erna. Mocht blijken dat R.(...) zich aan zijn versie hield, verklaarde uw vader u te zullen vermoorden. 's Morgens vroeg zou u naar uw neef S.(...) in Dohuk zijn getrokken. U zou er twee weken hebben verbleven alvorens Irak op 13 november te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 27 november 2011 in België zijn aangekomen. Op 5 december 2011 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, twee rijbewijzen, documenten van het IOM en AGEF betreffende uw terugkeer naar Irak en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Wat uw beweerde bisexualiteit betreft dient te worden opgemerkt dat u in 2009 - na uw kennismaking met het homomilieu in Duitsland en de meervoudige ervaringen die u er had opgedaan - zelf besloot om vrijwillig terug te keren naar Irak en uw leven aldaar terug op te nemen (CGVS, pg.4). Dit niettegenstaande het feit dat u zich bewust was van de negatieve perceptie die rond homoen bisexualiteit hangt (CGVS, pg.8). Uw geaardheid stond u aldus niet in de weg om een verdere toekomst in Irak te willen uitbouwen samen met uw familie. Uit niets blijkt dat uw biseksuele geaardheid een terugkeer naar Irak in de weg stond, integendeel.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die u zouden hebben genoopt om uw land te ontvluchten en die gerelateerd zouden zijn met uw bisexualiteit.

Allereerst zou u reeds een eerste maal Irak zijn ontvlucht omwille van een seksuele daad die u had gesteld en die binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen en gebruiken volledig taboe is en de dood van een meisje tot gevolg had (CGVS, pg.4). Bovendien was u er zich terdege van bewust dat ook seksuele contacten met mannen een taboe zijn in de Iraakse gemeenschap en ernstige gevolgen kunnen hebben voor de betrokkenen (CGVS, pg.12). Er kan aldus op zijn minst worden verwacht dat u bij het stellen van een dergelijke daad geen enkel risico zou nemen zodat een situatie zoals deze in uw voorgeschiedenis zich niet meer zou voordoen. In alle redelijkheid mag aldus

worden aangenomen dat u toch enige voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd. Dit blijkt niet het geval te zijn.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat u R.(...) slechts 50 dollar van de vooropgestelde 100 dollar zou hebben gegeven, niet omdat u niet over het geld beschikte, maar omdat u vond dat 50 dollar wel genoeg was voor de daad die hij had gesteld, alhoewel eerder het dubbele bedrag was afgesproken (CGVS, pg.12). U wist dat R.(...) misnoegd was over de manier waarop hij door u werd behandeld, R.(...) had u dit immers verschillende keren duidelijk gemaakt door ermee te dreigen alles aan zijn vader te onthullen indien u niet met de overige 50 dollar over de brug zou komen (CGVS, pg.6). Bovendien stelde R.(...) geen buitensporige eisen daar hij enkel claimde wat hem was beloofd (CGVS, pg.6). Dat u - gezien de kwalijke gevolgen die een onthulling van deze feiten met zich meebrengt - niet gewoon bent tegemoet gekomen aan jullie afspraak, maar uit principe halsstarrig weigerde te betalen kan vanuit uw situatie moeilijk worden verklaard. Uw lichtzinnige, neerbuigende, veronachtzaamde houding valt niet te rijmen met het risico dat u liep mocht R.(...) alles aan zijn vader vertellen. Dient bovendien te worden aangestipt dat het weinig waarschijnlijk is dat R.(...) omwille van een tekort van 50 dollar openlijk bekend zou maken door u te zijn verkracht, gezien de schande die ook hem door de gemeenschap zou worden toebedeeld.

Overigens zou uw vader ermee hebben gedreigd u te vermoorden indien R.(...) zich bij zijn verhaal zou houden. Niettegenstaande deze harde positie van uw vader zou u toch nog twee weken bij een neef in het nabije Dohuk zijn gebleven. Het kan voor uw vader - toch wanneer het hem menens was - niet zo moeilijk zijn geweest u daar terug te vinden en een gepaste straf op te leggen. Enkel al het feit dat u de ochtend van de confrontatie met R.(...) al was vertrokken, kan gemakkelijk door uw vader als een bekentenis worden aanzien, met alle gevolgen van dien. Dat er vervolgens niks gebeurde, alhoewel u nog twee weken bij familie vertoefde, bovendien niet zo ver af, wijst er zeker niet op dat uw vader deze zogenaamde 'oneer' wou wreken (CGVS, p. 6).

In dezelfde context kan u ook niks vertellen over uw actuele situatie in Noord-Irak. Zo weet u niet of R.(...) met de beschuldiging van verkrachting naar de politie is gestapt, weet u ook niks meer over de houding van uw familie of vader ten aanzien van u. Nochtans heeft u nog contact met uw neef S.(...) maar heeft hij hierover geen nieuws, zogenaamd omdat hij uw familie niet durfde te contacteren. Nochtans kan worden aangenomen dat hij zelf al door uw vader zou zijn benaderd, mocht deze echt te weten willen komen waar u zich ophoudt teneinde u te straffen voor wat er was gebeurd.

Rekening houdende met alle bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan de oneervolle relatie met R.(...) en de daaruit voortvloeiende problemen.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt, namelijk uw nationaliteitsbewijs, twee rijbewijzen, documenten van het IOM en AGEF betreffende uw terugkeer en een kopie van uw identiteitskaart kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten hebben enkel betrekking op uw identiteitsgegevens, afkomst en terugkeer naar Irak. Elementen die niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen betreffende uw vluchtaanleiding.

Tot slot verklaart u afkomstig te zijn uit Zakho, Noord-Irak. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat erop dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, stelt verzoeker ervan overtuigd te zijn dat zijn leven in gevaar is bij terugkeer naar zijn land van herkomst en voert hij aan dat de bestreden beslissing niet op

afdoende wijze werd gemotiveerd. Hij wijst erop dat het element “vrees voor vervolging” een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst en stelt dat hij tijdens zijn verhoor een omstandig relaas heeft gegeven omtrent hetgeen gebeurd is zodat hij voldaan heeft aan de bewijslast, dat zijn relaas consistent en coherent is zodat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en dat de bestreden beslissing niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door hem gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging niet ernstig zijn. Verzoeker vervolgt dat hij wel degelijk een gegronde vrees kent, niet alleen omwille van zijn geaardheid maar mede door de gevolgen die zijn geaardheid met zich hebben gebracht, waarna hij zijn vluchtmotieven herhaalt. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het geen betoog hoeft dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verder ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit wat volgt.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij na zijn kennismaking met het homomilieum in Duitsland in 2009 zelf besloot om vrijwillig terug te keren naar Irak en zijn leven aldaar terug op te nemen niettegenstaande het feit dat hij zich bewust was van de negatieve perceptie die rond homo- en biseksualiteit hangt zodat zijn geaardheid hem aldus niet in de weg stond om een verdere toekomst in Irak te willen uitbouwen samen met zijn familie, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die hem zouden hebben genoopt om zijn land te verlaten en die gerelateerd zouden zijn met zijn biseksualiteit daar (1) hij reeds een eerste maal Irak zou zijn ontvlucht omwille van een seksuele daad die hij had gesteld en die binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen en gebruiken volledig taboe is en hij zich er bovendien terdege van bewust was dat ook seksuele contacten met mannen een taboe zijn in de Iraakse gemeenschap en ernstige gevolgen kunnen hebben voor de betrokkenen zodat in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat hij toch enige voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd, wat niet het geval blijkt te zijn, (2) zijn lichtzinnige, neerbuigende en veronachtzaamde houding ten aanzien van de eis van R. niet te rijmen valt met het risico dat hij liep mocht R. alles aan diens vader vertellen en zijn halsstarrige weigering om het afgesproken bedrag te betalen – gezien de kwalijke gevolgen die een onthulling van deze feiten met zich meebrengt – vanuit zijn situatie moeilijk kan worden verklaard, (3) het weinig waarschijnlijk is dat R. omwille van een tekort van 50 dollar openlijk bekend zou maken door hem te zijn verkracht, gezien de schande die ook hem door de gemeenschap zou worden toebedeeld, (4) hij, niettegenstaande de harde positie van zijn vader, nog twee weken bij een neef in het nabije Dohuk is gebleven, waar het voor zijn vader niet zo moeilijk kan zijn geweest om hem daar terug te vinden en een gepaste straf op te leggen en het feit dat er vervolgens niks gebeurde, alhoewel hij nog twee weken bij familie vertoefde, bovendien niet zo ver af, er zeker niet op wijst dat zijn vader deze zogenaamde ‘oneer’ wilde wreken en (5) hij niks kan vertellen over zijn actuele situatie in Noord-Irak hoewel hij nog contact heeft met zijn neef S., (iii) de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag voorlegt bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar zij enkel betrekking hebben op zijn identiteitsgegevens, afkomst en terugkeer naar Irak, elementen welke niet in twijfel worden getrokken en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat erop dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat daar de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 april 2012 (CG nr. 1125933), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker stelt dat het element "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingdefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met een aantal motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen met concrete elementen en pertinente gegevens. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Zo kan verzoekers betoog dat hij er gerust in was en het hem, gezien het taboe dat rond homoseksualiteit heerst en de schande die ook aan hem zou worden toebedeeld door de gemeenschap, onwaarschijnlijk leek dat R. alles aan zijn vader zou vertellen omwille van 50 dollar die hij niet ontvangen had, niet in het minst overtuigen en geenszins worden aanvaard als plausibele verklaring waarom verzoeker niet meer voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd en hij niet gewoon tegemoet is gekomen aan zijn afspraak met R.. Immers, gelet op verzoekers voorgeschiedenis waarbij hij reeds een eerste maal Irak zou zijn ontvlucht omwille van een seksuele daad die hij had gesteld en die binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen en gebruiken volledig taboe is, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij geen enkel risico meer zou nemen waardoor hij zichzelf opnieuw in gevaar zou kunnen brengen. Dat hij R. slechts 50 dollar van de vooropgestelde 100 dollar zou hebben gegeven, niet omdat hij niet over het geld beschikte maar omdat hij vond dat 50 dollar wel genoeg was voor de daad die hij had gesteld, is dan ook volstrekt onbegrijpelijk gelet op het risico dat hij

hiermee liep. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

Ook verzoekers argumentatie dat homoseksualiteit in Irak op heden nog steeds niet wordt aanvaard, dat homo's, lesbiennes, biseksuelen en transgenders in Irak systematisch worden mishandeld en dat uit een schrijven van de International Gay and Lesbian Human Rights Commission aan de Nederlandse regering d.d. 16 april 2012 blijkt dat er in de straten van Bagdad posters met bedreigingen hangen en dat er reeds tientallen doden gevallen zijn, vermag niet de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Immers, een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook het desgevallend behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

De motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de weigering van de vluchtelingenstatus blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

2.6. Zo verzoeker nog meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen juridictionele procedure is maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratie procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van

artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In zoverre verzoeker opnieuw melding maakt van de problematische situatie voor homoseksuelen in Irak en hij in dit verband verwijst naar onder meer diverse krantenartikelen, berichtgeving van Amnesty International en een verslag van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 16 december 2011, stukken welke echter niet als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, herhaalt de Raad dat een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat doch deze vrees voor vervolging en dit reëel risico steeds in concreto dienen te worden aangetoond, quod non in casu.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak*" van 28 oktober 2011), die gebaseerd is op een veelheid van bronnen, dat erop dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat daar de situatie erop dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de update aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak (Subject Related Briefing "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak*" van 11 mei 2012) blijkt bovendien dat de vaststellingen en conclusies van de Subject Related Briefing van 28 oktober 2011, gevoegd aan het administratief dossier, nog steeds gehandhaafd blijven. Deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS